

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 84.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789969888/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Linds Vrede eller Cancellistens belærende Ord. Justitsraaden, som hidindtil havde holdt sig i Nærheden af Spillebordet, for at bevogte det uopgjorte Regnskab, kom til, og yttrede med et smilende Ansigt stor Lyst til at deeltage i Munterheden, om Nogen blot vilde sige ham den mindste Grund. Han havde maaskee endogsaa renonceret paa nogensomhelst Grund; men et Blik fra hans Kone advarede ham i Tide, og han trak sig tilbage.

Endelig sagtnedes Lystigheden, og imedens Landmanden gav sine sidste Glædesudbrud Luft ved at puffe til Vilhelm og fortælle ham, at de nok vidste, hvordan Spillet skulde have sin rette Gænge, hørte han Fru Lind i en mindre behagelig Tone at sige til hans Søn, at hans Fader havde forandret sig meget siden hun sidst saae ham.

Har jeg da den Ære at have kjendt Fruen før? spurgte Landmanden.

Et underligt Smil bevægede sig om Fruens Læber, da hun svarede: Jeg maa ogsaa have forandret mig, siden De aldeles ikke kan gjenkjende Emma Vikker.

Hvad siger De? udbrod Capitainen, øiensynlig overrasket.

Men saa er det jo dog den Capitain Jespersen, som kom i Din Faders Huus, bemærkede Justitsraaden. Jeg sagde Dig det strax, da han traadte ind; jeg kunde umulig tage fejl.

Det er min Mand, Justitsraad Lind, sagde Fruen præsenterende. Capitainen trykkede hans Haand, men saae dog temmelig uvidende ud.

Ja, dengang vi sidst saaes, snakkede Justitsraaden, var jeg kun Fuldmægtig, saa det er intet Under at De ikke kunde kjende mig. Men jeg har et afgjort Talent for at kjende Folk. Naa, det glæder mig ret at fornye Bekjendtskabet. De maa besøge os, vi maae tale om gamle Tider, om vor Skovtour.

Og den brave Justitsraad vedblev at lade Munden løbe, uden at bemærke hverken Capitainens paafaldende Tavshed, eller de Øine, som hans Kone af og til sendte ham. Fru St. Clair kom nu for at bede Selskabet gaac tilbords og Fru Lind tog Capitainens Arm, som denne uvilkaarligt bød hende. Emilie sagde til Felix, at han skulde tage en Dame tilbords, og selv satte hun sig paa den modsatte Side imellem to af sine Veninder. Candidaten og hans Forlovede viste sig igjen; men en uhyggelig Taushed hvilede over Selskabet. Det lod som om Capitainen ganske havde glemt hvorledes Spillet skulde faae sin rigtige Gænge; thi han talte sagte og alvorligt med Fru Lind. Felix sendte det